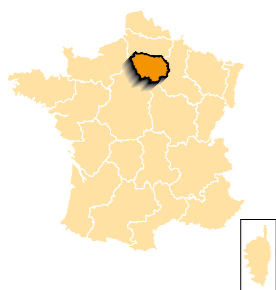


Den sidste avissælger Ali Akbar

“Sidste nyt, sidste nyt – det er officielt, Frankrig forbliver fransk” – “La France reste française”.

TEKST:
Lally Hoffmann, journalist

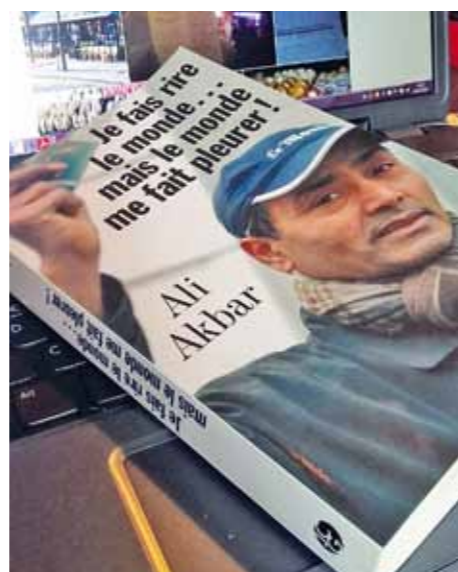


En lille væver skikkelse med avisen *Le Monde* holdt højt i højre hånd svinger ind på Café Flore med den nyhed. Han bliver mødt med smil og forventning her på den fashionable café, der engang var kunsternes mødested, og i dag er stedet for ambitiøse managers, forlags- og pengefolk i håb om der at løbe ind i en kendt person, det er godt at blive set i nærheden af. Et univers, der holder på formerne og den sociale placering, men ikke når det gælder Ali Akbar. Nej, Ali har fri adgang takket være sin humor og menneskekundskab.

Det skal siges, at når man nu har elsket det her kvarter siden første besøg i gymnasietiden og altid har drømt om at flytte fra små usle hoteller til en dag at bo her, så det kunne blive hjemme – og det så endelig blev det, men desværre ikke for evigt – så er det en god fornemmelse, at Ali stadig er her – altid i form – og med et grin og en ny vits. Når han dukker op, kan verden ikke være helt af lave.

“Sidste nyt, sidste nyt, Marine le Pen har konverteret til islam, hun er ikke længere racist”. Alle skraldgriner – i hvert fald her i det sjette arrondissement, som er Alis foretrukne. Ali tager udgangspunkt i en historie på forsiden, og så broderer han. Denne gang på Marine le Pens ihærdige søgen efter at blive stueren.

ALI KOM TIL PARIS, da han var 17. Han er født i en stor familie nær Rawalpindi i Pakistan. Allerede som 6-årig arbejdede han på byggepladser og slæbte af sted med, hvad han kunne bære. Han var også avisbud. Han tog chancen, tog hyre på et skib og ad omveje nåede han Paris. Ung og hjemløs. Ved et tilfældigt møde – humoren har sikkert spillet ind – fik han så sit avissælgerjob – sit nyhedsudråberjob – først med *Hara-Kiri* - den satiriske



“Jeg får verden til at le ... men verden får mig til at græde”, hedder Ali Akbar's bog.

forgænger til *Charlie Hebdo* og så med Charlie Hebdo. Her blev han fra da af kaldt Charlie.

En af journalisterne hjalp ham med at finde et kælderrum, hvor han kunne sove på papstykker, det var i hvert fald bedre end på gaden. Senere kom han til at bo hos en af dem. Ali syntes måske nok, hvad der blev skrevet i bladet ikke helt svarede til hans muslimske/buddhistiske opdragelse, han blev noget rød i kinderne, men lykken var at kunne fortsætte traditionen, der gik så langt tilbage som til 1850'erne med at bringe det allersidste nye ud til verden og styksælge aviserne. Dengang havde de et truthorn for at tiltrække sig opmærksomheden.

Ali har sin humor. Da han begyndte i 1973, var de en 40 stykker i Paris – nu er



På den fashionable Café Flore blev avissælgeren Ali Akbar altid mødt med smil og forventning. Den æra er slut - men en ny åbner sig.

der kun Ali Akbar tilbage. Flere aviser havde brug for “*un crieur de journaux*”, og da *Le Monde* meldte sig, sagde Ali farvel til *Charlie Hebdo* og til tilnavnet Charlie – for Ali er Ali. Han har også sagt nej til at give sine sønner franske navne, han er stolt af sine traditioner i det fjerne Pakistan.

NU NÆRMER ALI AKBAR sig de 70 – og det er blevet lidt sværere at tage den over 10 km lange rundtur hver dag i kvarteret. Normalt ville han på en eftermiddag kunne sælge 300 eksemplarer, men med nedlukningen af Paris og også af restauranter og caféer på grund af Covid-19, blev Ali en mere ensom skikkelse, end han og alle andre brød sig om. Da var det godt at have venner.

For i det store og hele er det sjette arrondissement en landsby, når man har fundet nøglen til “byen”. Det var journalisterne fra *Charlie Hebdo*, der hjalp Ali med at få papirer til en opholdstilladelse – han kom i 1973 og fik dem i 1981. Så var der de studerende ved *Sciences Po*, der protesterede, da *Le Monde* prøvede at nedlægge hans job. Den gik ikke. Der blev fundet en ordning. Det skal siges, at Ali havde sørget for, at studenter, der kunne

og ville tage til Pakistan nær Rawalpindi naturligvis, kunne bo hos hans familie.

MANGEN EN POLITIKER har betroet sig til Ali. Hvad der blev sagt, forbliver hos Ali, politikerne får kun karakter efter, hvordan de opfører sig. Man er vel ordentligt opdraget. En del af dem har gennem årene holdt til på *Chez Lipp* over for *Deux Magots* på Boulevard Saint Germain.

Hos *Chez Lipp* fik Ali Akbar en oplevelse, han godt kunne have været foruden. Han solgte *Le Monde* til en dame. Hun mente, hun havde givet ham en 100 franc seddel (så langt ligger historien tilbage). Han sagde, hun gerne måtte undersøge hans lomme – han havde ikke en 100 franc seddel. Hun insisterede. Hos *Chez Lipp* kendte de Ali bedre end damen og hendes veninde, intermezzoet ebbede ud, men ikke Alis sårede stolthed. Det hjalp en smule, han på vej ud kunne se i folks øjne, de troede på ham.

SÅ DEN DAG han blev inviteret til frokost på *Chez Lipp*, og betjeningen over for ham var perfekt, forenede Ali sig med det Frankrig, der egentlig kun skulle have været en transit til der, hvor man talte

engelsk. Da han kom som 17-årig kunne han ikke et ord fransk.

Frokosten på *Chez Lipp* blev til en bogkontrakt – Alis liv kan læses i bogen: “*Je fais rire le monde ... mais le monde me fait pleurer!*” – jeg får verden til at le ... men verden får mig til at græde!

Venerne har igen trukket i trådene – Ali Akbar har fået lov til at opstille en lille bod med forfriskninger ved Luxembourghaven, det var ikke nemt, men nu har kommunen i Paris givet tilladelse, og papirerne er underskrevet.

Så har – endnu en gang – *Sciences Po*, elevforeningen af veteraner fra den berømte læreanstalt, startet en indsamling, så Ali kan få sig en elektrisk cykel med lad, der kan foldes ud og blive til en bod. Kort sagt, ingen kan undvære Ali Akbar i det sjette arrondissement.

Det hører med til historien, at det første Ali gør, når han hver sommer tager tilbage til Rawalpindi for at besøge sin familie, det er at købe et stort fuglebur med masser af små mangefarvede fugle. En gave? Ja, en speciel gave. Han sætter fuglene fri og lader dem flyve væk. Det drømte han om som barn, nu kan han gøre det – en farverig drøm for en munter mand – “*et mon coeur s'emplit de bonheur*” – så er jeg lykkelig. ■